

Filosofi ja elämäntaiteilija Torsti Lehtinen

Osmo Lampinen

Filosofi ja elämäntaiteilija Torsti Lehtinen on poikkeuksellinen hahmo suomalaisten filosofien joukossa. Hänen uusin teoksensa on ”*Kainin merkki*”. Hän ei ole hankkinut oppineisuuttaan yliopistollisissa seminaareissa vaan Kallion kaduilla, Tukholman yö-elämässä sekä varsinkin tanskalaisessa Cristianian vaihtoehtoyhteisössä. Kirjassa huokuu paitsi oppineisuus myös vahva elämän tuntu.

Lehtinen on tullut tunnetuksi erityisesti Sören Kierkegardin ja eksistentiaalismin tuntijana. Tuoreessa kirjassa hän käy läpi elämänhistoriaansa ja keskustele samalla eurooppalaisten filosofien kanssa. Keskeisiä hahmoja ovat Kierkegardin ohella Martin Heidegger, Jean Paul Sartre ja Albert Camus.

Yhtenä Lehtisen ajattelun inspiroijana on Slussenin sissien pappi-

na tunnetuksi tullut Juhani Rekola. Teemoina ovat suuret kysymykset kuten kuolema, kärsimys, elämän tarkoitus sekä itsemurha.

Elämä tapahtuu aina jossakin paikassa ja jonakin tietynä aikana. Kaikkea sitä, mitä emme voi aistein havaita, on vaikea käsitellä. Sveitsiläinen teologi Karl Bart sanoo tämän tyylikkäästi: ”Jos ajan helminauhaan pudotetaan iäisyyden helmi, se katkaisee painollaan koko nauhan.”

Uskonnolliset teemat vaivaavat Lehtistä. Miksi me elämme täällä? Onko olemassa universaalia oikeudenmukaisuutta? Mitä tarkoittaa armo? Mitä tapahtuu kuoleman jälkeen? Miksikään julistajaksi Lehtinen ei ryhdy. Kirjailijalle se olisikin suuri virhe.

Kirjoittajan eksistentiaalinen näkemys on kasvanut elämänkokemusten myötä. Pidän Heideggerin tavoin perustotuutena sitä

ajatusta, että ”varmasti voin tietää vain sen, että minut on maailmaan heitetty. Enemmän tai myöhemmin tulee lähtö”. Kierkegaard päätyy yhtä selkeään ja yksinkertaiseen käsitykseen elämästä. Hänen mielestään humoristeista suurin on kuolema, se nauraa meidän pikkutärkeille puuhailuillemme.

Ennen kirjailijaksi ryhtymistään Lehtinen ehti kokeilla monenlaisia hommia. Yksikään niistä ei puhuttellut. ”Parhaiten viihdyin huume-työntekijänä ja sopeutumattomien lasten tarkkailuluokan opettajana, kaltaisteni joukossa. Järkeen käyvältä tuntui myös apumiehen työ sairaalassa, jossa kannoin velliä osastoille ja kannoin ruumita kylmiöön”. ■